

Adam Brown

A képlet

BBS-INFO Kiadó, 2023.

Minden jog fenntartva! A könyv vagy annak oldalainak másolása, sokszorosítása csak a szerző írásbeli hozzájárulásával történhet!

A könyvben leírtak csupán a képzelet szüleményei, azok tudományos alapja csupán érintőleges. Mivel a szerző nem fizikus és nem közgazdasági szakember, a könyvben szereplő példákért sem a szerző sem a kiadó semmiféle felelősséget nem vállal. A könyv csupán egy regény, amelyben bármi megtörténhet.

A valósággal való bárminemű hasonlóság csupán a véletlen műve.

A könyv nagyobb mennyiségben megrendelhető a kiadónál:
BBS-INFO Kiadó, www.bbs.hu

© Bártfai Barnabás

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm feleségemnek, Bártfai Erika Máriának a könyv szerkesztése és stílusának csiszolása tekintetében végzett áldozatkész segítségét.

Papírkönyv ISBN 978-615-6364-08-1

E-book ISBN 978-615-6364-09-8

Kiadja a BBS-INFO Kft. Budapest

Felelős kiadó: a BBS-INFO Kft. ügyvezetője

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2023-ban

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

*"Jó, hogy az emberek nem értik a pénzügyi rendszert,
különben talán már másnap forradalom törne ki."*

Henry Ford

1.

Thomas riadtan ébredt, verejtékétől átázott lepedője sarkát csomóban markolta, mintha az élete múlna a szorításán. Zihálva kapkodott levegőért, szíve pedig oly hevesen dobogott, hogy szinte kiugrott a helyéről.

Rémálmai voltak, melyben sűrű füstfelhő közepette sorra dőlnek rá New York hatalmas felhőkarcolói, majd valamilyen rejtélyes módon az óceán közepére kerülve egy óriási, mélykék örvény vele együtt nyelte el az egész világot. Minden sötétté, homályossá vált, a fojtogató porral vegyült füst és a végtelen óceán nyomasztó, reménytelen lidérce pedig úgy ült rá Thomas lelkére, mint valamilyen szörnyű látomás a jövőből.

De végre felébredt. Ez csak egy rossz álom volt, borzalmas vízió, ami nem következhet be, hiszen a világ nem tűnt el, sőt nagyon is érezte valódi mivoltát a szobába bekúszó friss kávéillat révén. – De miért tűnik mégis minden álom ily valóságosnak, mit jelenthet, miért nem jövök rá, hogy álmodom? Hiszen annyira egyértelmű, hogy ez a valóságban nem történhet meg. Miért, miért és miért? – sorolta a kérdéseket önmagában összegyűrt lepedőjének szorongatása közben Thomas. Majd kidörzsölve az álom maradék

nyomait is mélybarna szeméből, egy hatalmas nyújtózko-
dást követően kikászálódott az ágyból. Felhúzta a rolót az
ablakon, melynek lamellái közt már tolakodtak be a szobá-
ba a felkelő nap bátortalan sugarai, melyek végleg kimosták
szeméből a rossz álmot. Arca kisimult, gondolataiban pedig
már csinos barátnője és a kényelmes megélhetést biztosító,
örömmel végzett munkája járt.

Félálmosan botorkált ki a modern, szürkésbarna lapok-
kal csempézett fürdőbe, ahol a mosakodást és borotválko-
zást követően körbenézve feszülten konstataálta, hogy ismét
meg kell fordítania a vécépapírt a tartójában, miután Kate
megint úgy pótolta azt, hogy a papír a falhoz közelebbi
oldalon lógott le. Ez pedig így nem helyes, hiszen annak
kívül kell lennie. Így ábrázolták az eredeti szabadalmi rajz-
ban is, nem illik tehát fordítva használni.

Miután helyes irányba fordította a gurigát, előásta a
gardróból egyik kedvenc világoskék ingjét, szürke far-
mernadrágját, majd kitette a franciaágyra, hogy aztán indu-
lás előtt majd gyorsan magára kaphassa azokat. Az édeskés
kávéillatot követve kísétált a konyhába, ahol jó étvággyal
elfogyasztotta a barátnője által már korábban kikészített
sonkás szendvicset. Kate már rég nem volt otthon, mivel
aznap délelőtti mőszakban dolgozott. Aztán reggeli köz-
ben unottan hallgatta a rádióban a szokásos szenzációhajh-
ász és pánikkeltő híreket, melyekre néhány perc után már
nem is emlékezett.

Még időben volt, így mobilján gyorsan átfutotta kedvenc
viccoldalait, majd akkurátusan magára öltötte a korábban
kikészített öltözetet, magához vette iratait és kulcsait, vé-
gül bezárta a lakást és az autója felé vette az irányt. Ponto-
sabbban arra, ahol tegnap este hagyta kocsiját.

Az öreg Chevrolet azonban nem állt ott, ahol Thomas előző este hagyta. Idegesen körülnézett, majd elgondolkodott, hogy még mindig álmodik-e, vagy valóban ébren van. Álmában rendszeresen előfordult már ilyen, de mivel emlékezett minden reggeli tennivalójára, csakhamar konstatálta magában, hogy ez nem álom. Ráadásul a borzalmas álom után, csak nem aludt vissza – gondolta. Fejét jobbra-balra forgatva gyors léptekben pásztázta végig a környéket, hát ha csak rosszul emlékezne, bár ez elég valószínűtlennek tűnt számára. Mikor aztán végképp egyértelművé vált a helyzet, a telefonjához nyúlt és a barátnőjét tárcsázta:

– Szia, szívem! Baj van. Nem találok a kocsimat ott, ahol tegnap este hagytam. Azt hiszem ellopták.

– Ó te szegény. És most mit fogsz csinálni? Hívtad már a rendőrséget?

– Még nem. Nem tudom mit tegyek. Nagyon fontos lenne bemennem a céghez elindítani a teszteket, de el nem tudom képzelni, hogy miként érek így be időben. Ha kihívnam őket, délre sem érnék oda.

– Akkor vidd el az én kocsimat, ma úgyis metróval jöttem dolgozni, de amint tudod, mindenképpen jelentsd a lopást.

– Rendben. Bemegyek a céghez, elintézem a legfontosabbakat és megpróbálok elkéredzkedni a főnöktől, hogy bejelenthessem a kocs eltűnését. Köszí, hogy ilyen aranyos vagy.

Azzal Thomas gyanútlanul visszament a lakásba, magához vette Kate kocsijának kulcsait, majd elindult a munkahelyére. Az egérutat, amit használni szokott a hatalmas forgalom elkerülése érdekében azonban most lezárva találta. Persze munkások sehol, csak egy tábla, ami jelezte az

útlezárást. – Ez nem lehet igaz. Most már biztosan el fogok késni. Mintha a sors nem akarná, hogy ma beérjek – dühöngött magában, miközben kényszerűen a dugóban araszolva kellett megtennie a munkahelyéig vezető út jelentős részét.

Majd egy óra késéssel Thomas végül befordult a Nuclear Technologies hatalmas parkolójába, keresett egy szabad helyet, majd lezárta az autót. Sietve lépdelt a monumentális épület főbejárata felé, miközben szeme sarkából két rendőrautót pillantott meg a bejárat közelében, majd meglepve tapasztalta, hogy az előtérben is két járőr beszélget a portással.

Mikor belépett és a labor felé vette volna az irányt, azok rögtön megállították.

– Oda most nem mehet be! – tromfolt rá azonnal a magasabb.

– De én itt dolgozom – hőkölt vissza megdöbbenve Thomas.

– Valóban itt dolgozik, őt nyugodtan beengedhetik – szólt közbe a portás, de a rendőrök hajthatatlanok voltak.

– Megkérdezem a főnököm. Mi a neve?

– Thomas Freeman vagyok, és itt dolgozom kutatómérnökként a laborban. Mi történt? Csak nincs valami baj?

– Én nem mondhatok semmit. Nekünk csak annyit adtak ki parancsba, hogy ne engedjünk be a laborba senkit – válaszolt a rendőr kurtán és már intett is a kollégájának, aki jelzett, hogy mindjárt jön valaki illetékesebb személy. Kisvártatva a labor folyosójáról kilépve meg is érkezett egy köpcös testalkatú, kopaszodó, ötven körüli férfi. Halkan váltott pár szót a két rendőrrel, közben pedig többször is Thomasra pillantott. Megvakarta az orra hegyét, majd a

fülét, zsebre tette a kezét, aztán rögtön ki is vette onnan. A nézésében volt valami vészjósló, de közben látszott rajta, hogy uralkodik magán.

Thomas a férfi tekintetéből valami rosszat sejtett. Szeméből felsőbbrendűség sugárzott, mintha a magasságát akarná kompenzálni, de valójában úgy nézett rá, mint egy bűnözőre. Csupán néhány másodperc telt így el, de Thomas sokkal hosszabbnak érezte. Végül a férfi odalépett, és kezét nyújtott:

– Jó reggelt. Otto Williams, nyomozó vagyok az északmanhattani rendőrkapitányságról. Ha jól tudom Ön Mr. Freeman, ugye?

– Jó reggelt. Igen, Thomas Freeman vagyok, és itt dolgozom a cégnél. Csak nem történt valami baj?

– Úgy is mondhatjuk. De legelőször azt szeretném tudni, hogy hol volt ma reggel hat és hét óra között?

– Otthon. Aztán meg útközben, munkába jövet az autóban. Pontosabban a barátnőm autójában, mert az enyémet valószínűleg ellopták – válaszolt Thomas meglepetten, de a nyomozó szinte azonnal folytatta.

– És ezt tudja valaki igazolni is?

– Nem. A barátnőm ma korán indult el, én csak később keltem. Beszéltem vele telefonon is. Illetve talán a szomszéd megláthatott. De miért kérdezi ezt így? Gyanúsít valami-vel?

– Miért? Lenne mivel?

– Nem! – válaszolt Thomas most már emeltebb hangon, miközben jobb lábával is tett fél lépést hátrafelé. – De az ég szerelmére, mondja már el mi történt? Mi ez az egész?

– Ma reggel holtan találtuk Edward Forestert a laborban, és ön, aki állítólag még sosem késett el, érdekes módon ma

egy órával később ért be a munkahelyére. Viszont a kocsija a gyilkosság időpontjában itt állt a parkolóban, amit rögzített is a biztonsági kamera.

– Micsoda? Meghalt Edward? Atyaúristen! És látták ma reggel az ellopott kocsimat a cégnél? Ez így már sok nekem egyszerre.

– Úgy bizony! – közölte gúnyosan a nyomozó, mint aki már a markában érzi a kitüntetést, amit az ügy gyors megoldásáért kap.

– De hát hogy történt? Mi lett Edwarddal? – érdeklődött szinte hadarva a mondatokat Thomas, miközben majd megőrült idegességében.

– Valaki lelőtte. Egyértelműen olyan valaki tette, akit ismert, és akinek bejárása volt a céghez.

– De én csak most érkeztem! – hebegett Thomas. – Kérdezzék meg a portást, ő biztosan igazolni fogja, hogy nem jártam itt még ma reggel.

– Már megkérdeztük.

– És?

– Ő is csak nemrég érkezett, a gyilkosság időpontjában még a váltótársa volt ügyeletben. Érte nemrég mentek el a kollégáim. De ha valóban ellopták a kocsiját, akkor gondolom azt jelentette a rendőrségen és ez igazolhatja önt. Nemdebár?

– Még nem. Be akartam érní, elindítani egy fontos tesztet, és csak délután terveztem bemenni a rendőrségre bejelenteni a lopást – habogott Thomas, érezve hogy egyre kellemetlenebb helyzetbe kerül.

– Nézze Freeman úr, nekem ez a történet egyre zavarosabbnak tűnik. Nem akarok elhamarkodott következtetéseket levonni, de javaslom önnek, hogy gyorsan keressen

magának egy ügyvédet. Illetve megkérem, hogy ne hagyja el a várost egy darabig – válaszolt teljesen rideg és kimért hangon Williams nyomozó, majd emelt fejjel, az elégedettség teljes mámorában sarkon fordult.

Thomas nem tudta mire vélni a dolgot. Egyre inkább kezdtek összecsapni feje felett a hullámok. A munkahelye egy feldúlt hangyabolyra inkább hasonlított, mint egy komoly kutatólaborra, akkora volt a jövés-menés az eset miatt. Edward egyúttal a legjobb barátja volt, nélkülözhetetlen a tesztek kiértékeléséhez.

Miközben az előtérben állt gondolataiba mélyedve, a vállát hirtelen egy kéz kocogtatta meg. Thomas önkéntelenül is összerezett. De csak a portás volt az.

– Elnézést, nem akartam megijeszteni, de az imént üzentek a titkárságról, hogy fel kellene mennie a vezérigazgatóságra, mert Mr. Bowman beszélni szeretne önnel.

– Rendben, köszönöm, hogy szólt – válaszolt mélyet sóhajtván Thomas, lehajtott fejét vakargatva elindult a felvonó irányába.

Felix Bowman irodája a huszonötödik emeleten volt. Mikor kiszállt a liftből jobbra vette az irányt, majd kopogtatót az ajtón és belépett a pazar berendezésű titkárságra. A helyiség levegőjét betöltötte a három dekoratív hölgy parfümillata, kik esetében köztudottan a megjelenésük volt alkalmazásuk elsődleges szempontja. Ketten szorgalmasan serénykedtek és csupán félvállról fogadták Thomas köszönését. A harmadik, hosszú fekete hajú, vékony testalkatú, fiatalabb leány, aki egyúttal talán a legcsinosabb is volt közülük, azonban felállt és kezet nyújtott Thomasnak. A filigrán hölgy férfias kézfogása elsőre meglepetést is okozott.

– Jó reggelt Mr. Freeman! Mr. Bowman már várja önt. Kérem, legyen egy kis türelemmel, mert jelenleg egy fontos telefont kell elintéznie, utána máris bemehet hozzá – válaszolt kacér, mégis fölényes hangján a titkárnő. Méretes műkörmei, kihúzott szempillái, rövid szoknyája, de főként a kényes mozgása alapján láthatóan lehetett alapja némi szóbeszédnek, hogy mely képességéért alkalmazták.

Pár perc várakozás után nyílt is az ajtó, majd kiszólt egy erélyes férfihang:

– Itt van már az a Freeman, vagy hogyhívják? – hallatszott az ajtó mögül. Thomas kissé furcsállta ezt a lekezelő és udvariatlan stílust, de ő a főnök, megteheti.

A fekete titkárnő szótlanul intett, majd betessékelte Thomast az irodába. A szoba mérete egy átlagos lakás méreteivel vetekedett, gyönyörű kilátással a folyóra. Eddig csak két alkalommal járt az irodában, a nagyfőnököt is csak elvétve látta, többnyire csupán a céges rendezvényeken. Az iroda olyannyira fényűző volt, hogy Thomas is csak a luxusjachtokat ábrázoló fotókon látott ilyen falborítást, maga sem tudta, hogy a vajszínű, tapétaszerű anyag bőrből vagy valamilyen más anyagból van-e. A fabetétek messziről árulkodtak minőségi mivoltukról, a padló bordó padlószőnyege pedig teljesen elnyelte lépéseinek hangját.

Mr. Bowman egy hatalmas fekete bőrfotelben ült, az óriási asztal mögött, háttal az ablaknak. Pocakos teste teljesen kitöltötte a méretes fotelt. Bár az ablakból beáramló fény kissé elvakította Thomast, azt egyértelműen látta, hogy a főnöke az íróasztal túlsó felén lévő székekre mutat, jelezvén hogy üljön le.

– Jó reggelt! – vetette oda félvállról Bowman, miközben összeszedett néhány iratot az asztaláról, majd betette azokat egy dossziéba, szinte rá sem nézve Thomasra.

– Jó reggelt uram! – válaszolt udvariasan Thomas, bár hangjából érződött, hogy tart egy kicsit a beszélgetéstől, nem igazán van tisztában azzal, hogy mi történik most körülötte.

– Üljön le! Oda! – szólt ismét a főnök, de ahogyan a lélektani szünet után odavetette ezt az oda szót, abban sok minden volt, csak emberség és tisztelet nem. Thomas leült a jelzett székre, miközben Bowman forgott párat ide-oda a fotelben, majd mellkasán összekulcsolta a kezét. Megköszöri a torkát, de Thomas hiába várta, nem szólalt meg. Kínos másodpercek következtek, míg végül Bowman szúrós tekintettel Thomas szemébe nézett, megpödörte rövidke szakállát, látványosan vett egy nagy levegőt, majd megszólalt.

– Nem akarok mellébeszélni, és előre bocsájtom, hogy nem is vagyok kíváncsi a véleményére, ezért rögtön a lényegre térek – kezdte, de hangjából leginkább a düh érződött. – Gondolom sejtí, hogy miért hívtam. Ugye?

– Feltételezem, hogy a reggeli események miatt. De higgye el Mr. Bowman, én semmit nem tudok az egészről. Mire reggel beértem, már a rendőrség fogadott. Tudja, hogy sosem késtem még el, és most sem történt volna így, ha nem lopják el az autómat.

– Na ide figyeljen! Nekem nem kell itt magyarázkodnia vagy mentegetőznie. Teszek rá, hogy mit gondol a rendőrség. Engem csak egy dolog érdekel, mégpedig az, hogy ne essen folt a cégem jó hírnevén. Nagyon nem szeretném, ha a holnapi újságok címdalain ezzel az üggyel kellene talál-

koznom. Tehát ha a sajtó megkeresi, akkor befogja a pofáját, ha nem akar még nagyobb bajba keveredni. Megértette? – ripakodott rá Thomasra a maga lekezelő stílusában a főnöke. De Bowman szinte levegőt sem vett, s már folytatta is: – Most vegyen ki néhány nap szabadságot, a héten nem akarom látni még a cég közelében sem. A jövő héten pedig az első dolga legyen, hogy összeszedi a projekttel kapcsolatos kutatási eredményeket, majd archiválja a dokumentumokat. Úgy döntöttem, hogy egyelőre felfüggesztjük a hidegfúziós projektet. A jövő hétig pedig majd eldöntöm, hogy mi legyen a folytatás.

– Ennek semmi értelme, Mr. Bowman. Függesszük fel a projektet most, amikor már csak karnyújtásnyira vagyunk a sikertől? – Kérdezett vissza meglepetten Thomas.

– Igen. Jól hallotta. Döntöttem és kész. Nincs kedvem önnek magyarázkodni a miértről.

– De rengeteg munka és kutatás van benne és óriási nyereséget hozhatna. Minden hét csúszással dollármillióktól eshet el a cég. Ez nem lehet érdeke... – sorolta volna a választ Thomas, de főnöke szinte kiabálva közbevágott.

– Hadd tudjam én jobban, hogy mi áll érdekében a cégnek és mi nem. Maga ha jól tudom fejlesztőmérnök, nem pedig tulajdonos. Csak csinálja azt, amit mondtam! Most pedig elmehet – válaszolt amaz, miközben erélyes karlendítéssel az ajtó felé mutatott.

– Rendben – sóhajtott Thomas halkán. Nem volt más választása, jobbnak látta minél hamarabb távozni az irodából. Furcsa volt számára az egész. A reggeli események, most meg a projekt leállítása. Nem értette miért lett ennyire lényegtelen a munkája, mikor ez volt a cég egyik legfontosabb projektje. Hamarosan befejezhatték volna a kutatások-

kal és utána már csak pár hónap, hogy olyan termék legyen, ami emberek millióinak biztosíthatná teljesen veszélytelenül, fillérekből az otthonuk energiaellátását, a cég pedig milliárdokat kereshetne az eladásokból. De mielőtt kilépett volna az ajtón, főnöke még utoljára odaszólt hozzá:

– Várjon csak, volna még egy kérdésem. A kollégák között nem tapasztalt semmi furcsát az elmúlt napokban?

– Nem uram. Mire gondol?

– Bármire, ami szokatlan. Félelem valamitől, magánéleti gondok, anyagi problémák, nézeteltérések egymás közt, ilyesmi?

– Nem. Minden rendben volt a laborban – válaszolt most már higgadtan Thomas, mivel az előzményekből kiindulva úgy gondolta jobb lesz nem megemlítenie a múlt héten eléggé elfajult vitát Edward és Mike közt, aminek okát valójában ő maga sem tudta, de egyértelmű volt, hogy nem szakmai nézeteltérés okozta.

– Ha nem, hát nem. Akkor ennyi volt. A viszont látásra. Most pedig menjen! – zavarta ki ridegen Thomast Bowman.

– Viszontlátásra – zárta a beszélgetés ismételten Thomas is, majd a kutatási részleg titkársága felé vette az irányt, hogy elintézzze kényszerszabadságát. Az irodába érve miután letudta az adminisztrációt, óvatos tapogatózásba kezdett, próbálva kiszedni a kollégákból valami információt a történetekkel kapcsolatban. De mindenki csak gyanúsan hallgatott, vagy elintézte a szokásos, én nem tudok semmit válasszal.

Az események teljesen lekötötték Thomas gondolatait. A hazaúton végig azon járt az agya, hogy vajon ki tehetné mindezt, mi lehetett az indítéka és vajon az események hatására döntött-e úgy a nagyfőnök, hogy karnyújtásnyira a

sikertől leállítja az egész projektet. Elvégre Edward és ő végezte a kutatás oroszánrészét, nélkülük más még a dokumentációk birtokában is csak óriási hátránnyal tudná továbbvinni a fejlesztést. Gondolatai olyannyira magukkal ragadták, hogy az egyik zöld lámpánál el is bambult, amit persze a mögötte lévő türelmetlen taxis, rögtön dudaszóval hozott tudtára. Erre aztán Thomas észbe kapott, s megpróbálta másra terelni a figyelmét. Bár éhes még nem volt, útközben még beugrott egy útba eső kis üzletbe némi ebédpótlékért. Máskor a munkahelyi büfében szokta megoldani az ilyesmit, ma azonban ez másként alakult. Egy kis krumplisalátát meg valami előrecsomagolt húst mégiscsak jobbnak vélt, mint bármilyen gyorséttermi műanyagot.

Thomasnak aznap a zöld lámpa nem volt erőssége. Másodjára is elkalandoztak a gondolatai, bár most nem dudált rá senki. Gyorsan belenézett a visszapillantó tükörbe, nem neheztel-e rá emiatt a mögötte haladó autó gazdája.

– Érdekes. Mintha ugyanez a fekete BMW terepjáró állt volna az előbb is a taxi mögött. De hát közben bementem vásárolni – gondolta már-már paranoiásan magában. Thomas lelassított, de a BMW nem előzte meg. Ezt követően úgy döntött, behajt következő mellékutcába, majd pár utcasarok után visszatér a főútra. A BMW azonban végig ott volt Thomas nyomában, hol szorosán követve őt, hol pedig néhány autónyira lemaradva. A helyzet egyértelművé vált, ez már nem lehet véletlen. Mivel azt sem tudja ki követi, a szándékaikat sem találhatja ki. Ha haza megy, akár vele is történhet valami a gyér forgalmú mellékutcában egyedül. Végül eszébe jutott a mentőötlet. Úgy döntött, hogy elmegy a kocsival a barátnője munkahelyére. Ott ugyanis zárt a parkoló, s mivel a párja kocsijával van, rendszám alapján őt

beengedik, az őt követő BMW-t pedig nem. Ha pedig netán valami mégis történne, a biztonsági szolgálat be tud avatkozni.

Így is tett, a kocsit letette a mélygarázsban, ő pedig felment a céghez, ahol Kate dolgozott. Legnagyobb sajnálatára azonban párja éppen házon kívül volt, így nem tudott vele beszélni. Mivel a telefonja is ki volt kapcsolva, otthagya a kocsikulcsot a titkárságon egy üzenet kíséretében, hogy amint tudja, hívja őt vissza.

Thomas az épületből a hátsó bejáraton keresztül távozott, kilépve óvatosan körülnézett, majd a metró felé vette az irányt, közben pedig folyamatosan figyelte az embereket, nem követik-e? Ahogy egyre közelebb ért az otthonához, úgy vert egyre hevesebben a szíve is.

Amit befordult az ismerős utcasarkon, meglepő látvány fogadta. A saját autóját pillantotta meg, néhány méterre attól a helytől, ahol tegnap este hagyta és ahol ma reggel nem találta. Ez már neki is sok volt. Vajon mégiscsak álmodik, vagy valami történt reggel, amiért nem találta? Reggel még biztosan nem állt itt, ennyire nem lehet figyelmetlen. Bár nem csinált semmi hasznosat aznap, mégis fáradtnak érezte magát. Háromszor is körbesétálta a kocsit, de semmi különöset nem vett észre rajta. Elgondolkodott, hogy vajon nem fogják-e teljesen hülyének nézni, ha ezek után mégis bejelenti a lopást. Végül úgy döntött, nem tesz bejelentést, nem hiányzik neki, hogy egy tanulatlan rendőr ismeretlenül is kioktassa, hogy máskor legyen figyelmesebb. Felment tehát a lakásba, és ledőlt pár percre a világosbarna kanapén. Fejét vakarva töprengett, de a kép nem állt benne össze.

Fél óra is eltelt, mire erőt vett magán és megmelegítette az útközben vásárolt hús-szerúséget, ami most nem is tűnt

annyira rossznak, mint ahogyan kinézett a csomagolásában. Közben bekapcsolta a tévét, megnézte az internetet, hogy esetleg hall-e valami információt a történekről, de semmit nem talált, semmit sem hallott, pedig nem sajnálta az időt a kutakodásra.

Este végre Kate is megérkezett. Amint a magas, egyenes szőke hajú, zöld szemű nő belépett az ajtón, személyisége teljesen betöltötte a szobát. Az a típus volt, akit nem lehet nem észrevenni. Bár átlagos testalkata volt, mégis sugárzott belőle a határozottság és a céltudatosság. Thomas észre sem vette, hogyan tekerte őt a nő nap mint nap az ujjá köré. Imádta minden porcikáját, de különösen a feszes fenekéért volt oda. Ezt persze Kate gyakran ki is használta egy-egy shoppingolás során, amikor Thomasnak mélyen a pénztárcájába kellett nyúlni, hogy igazán boldoggá tehesse álmai asszonyát. Egy dolog nem tetszett csak benne Thomasnak. Pontosabban nem is benne, hanem rajta. A szemüvege. Az a tipikus menedzserő szemüveg, amitől egy buta nő is okosnak tűnik. Thomas szerint ez egyáltalán nem állt jól Kate-nak, de hiába tette szóvá, ez ugyanúgy nem lehetett vita tárgya, mint ahogy Thomas néhány divatjamúlt nadrágja sem. Így aztán a kölcsönös elfogadás jegyében nem is foglalkoztak a kérdéssel, elvégre ezek otthon úgylis lekerültek róluk.

– Miért nem hívtál fel? Nagyon aggódtam érted, még üzenetet is hagytam a titkárságon – faggatta barátnőjét Thomas, meg sem várva, míg a nő leveszi a cipőjét.

– Bocsi, azt hittem csak azt akartad üzenni, hogy bevitte a kocsit. De mivel átadták a kulcsokat, a megbeszélés pedig rendesen elhúzódott, inkább siettem haza. Vagy va-

lami fontos lett volna? – hadarta a nő. – De tényleg, voltál a rendőrségen bejelenteni a lopást?

– Nem. De úgysem fogod elhinni, ami történt. Még én magam sem hinném el, ha valaki nekem mesélne ilyet.

– Azért próbáld csak meg – bízta a lány.

– Megvan a kocsi. Ott áll pár méterre attól a helytől, ahol tegnap este hagytam, és ahol reggel nem találtam. De nem is ez a lényeg. A kocsi a legkisebb gond. A cégnél sokkal nagyobb a baj. Meghalt Edward.

– Micsoda? Edward Forester? Mi történt vele?

– Megölték bent a laborban. Engem már be sem engedtek. Az egész rettentően gyanús és zavaros. Attól tartok, hogy valakinek érdekében állhat engem is belekeverni, vagy ami a még rosszabb, esetleg kivonni a forgalomból.

– Ne beszélj butaságokat! Kinek lennél te az útjában? Nem tudnál még a légynek sem ártani. Itthon is inkább kirakod a pókot a folyosóra, mintsem lecsapnád.

– Nem tudom. De ami történt, abból ezt a következtetést vontam le. – Aztán Thomas vett egy nagy levegőt és elmondott a rendőrségtől kezdve a főnökkel való beszélgetésig mindent töviről-hegyire Kate-nek, aki csak csendben és döbbenet hallgatta, miközben simogatásával próbálta nyugtatni a férfit.

2.

Másnap hiába aludhatott volna Thomas, már hajnalban elszállt az álom a szeméből. Csak idegesen forgolódott és rettegett, hogy mikor szólal meg az ajtócsengő, és viszi el őt

a rendőrség. Minden utcáról beszűrődő szirénazajra görcsbe rándult a gyomra, reggelire is alig tudott egy-két falatot magába tuszkolni. Délután végül felkeresett egy ügyvédet, akivel megállapodott, hogy képviseli őt, ha szükséges lenne. A kétszáz dolláros órabér ugyan kissé borsosnak tűnt, de tudta, most sokkal nagyobb a tét, mintsem kockáztasson, amit amúgy sem szokott.

Thomas később a lakásban elmaradt apróbb karbantartások, javítások bepótlásával töltötte az időt, de gondolataiban végig az abbahagyott projekt elvégzendő dolgai, Edward meggyilkolása és főnökének furcsa viselkedése kavargott. Hiányzott a munkája és az események is felzaklatták. Próbálkozott felhívni több munkatársát is, de mindenki szinte azonnal lerázta. Vagy éppen nem értek rá, vagy nem tudtak semmit, vagy látványosan másfelé terelték a beszélgetést.

Csupán Henry, Joe és Akihiro volt az, aki szóba állt vele. Henry sok mindenben osztotta Thomas véleményét, most is hasonlóan gondolkodott. Fura fazon volt, kissé kopaszodó, alacsony, pocakos ember, aki ötven éves léteére mindig színes, humoros mintázatú ingekben járt. Szeretett viccelődni, de ennek ellenére a munkában bizton lehetett rá számítani. Sosem volt tudható, hogy mit mond komolyan és mit nem. Volt, hogy pókokat rajzolt a vécépapírokra abban a vécében, hogy aztán mindenki jókat nevessen a hölgyek sikítózásán, előtte meg sűrített levegős kürtöt ragasztott a főnöke széke alá, hogy amikor az leül rá, a hangos dudaszó megtegye a hatását. Persze néhány savanyúbb kolléga szerint ezek nem munkahelyre valók, de a többségnek tetszett.

Most viszont Henry komoly volt. Szerinte valami nagyon nem stimmelt a cégnél, de nem akarta telefonon el-

mondani Thomasnak, így aztán abban maradtak, hogy majd a jövő héten próbálnak szakítani pár percet egy félreeső helyen és megbeszélik az elképzeléseiket.

Thomas számára kényszerűen telt a kényszerszabadság, s bár csak néhány napról volt szó, mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Nem volt hozzá szokva a semmittevéshez, mindig is szerette hasznosnak érezni magát, tenni bármit, aminek értelme van. Feszülten várta a jövő hetet, amikor végre ismét dolgozhat. Hétfőn már korán reggel izgatottan indult a munkahelyére, hogy végre csinálhasson valamit. S bár nyomasztóan nehéznek érezte a benti légkört, igyekezett precízen lezárni a projektet, dokumentálni a korábbi munkákat és készíteni egy jelentést az eddig elért eredményekről, további szükséges kísérletekről és a lehetőségekről.

Eddig fel sem tűnt számára a fehér falak egyhangúsága, a neonok zúgása, most viszont még a szürke asztalok is méginkább szürkévé váltak. A kollégák részéről sem az a kedélyes hangulat fogadta, amit korábban megszokott. Ráadásul hiába próbálta megkeresni Henry-t, közölték vele, hogy szabadságra ment a héten. S bár megkísérelte telefonon utolérni, nem járt sikerrel, csak a szokásos, a hívott szám nem kapcsolható szöveget hallotta minduntalan. – Biztosan elutazott valahova a hegyekbe és kikapcsolta a telefonját, ahogy azt ilyenkor szokta – gondolta Thomas.

Aztán a folyosón összefutott Joe-val, aki kellemes meglepetésként a történetek ellenére barátságosan üdvözölte Thomast.

– Meg kell mutatnom valamit, gyere velem! – Ragadta meg Thomas karját Joe és már húzta is be a laborba. Thomasnak sem volt ellenére, örült, hogy végre történik valami

és van, akinek számít még a társasága. – Ezt ki kell próbálnod!

– De mit? – Kérdezett vissza Thomas kíváncsian.

– Várj egy kicsit, mindjárt bekapcsolom – válaszolta Joe, majd a vezérlőpulthoz lépett és matatni kezdett valamit. Kisvártatva megjelent a terem közepén egy hologram. Nem volt rajta semmi különös, csupán egy szürke kocka, ami nagyon lassan forgott. – Most menj oda és érintsd meg!

Thomas odalépett a hologramhoz, majd belenyúlt a kockába. Semmi különöset nem tapasztalt, látott már korábban is ilyet, ezért értetlenül nézett vissza Joe-ra.

– Nyugi. Ez eddig egy sima hologram, nem ez a lényeg – mondta Joe, miközben hátra fordult és elkezdett kotorászni a szekrényben. Aztán elővett egy fejfedőt, ami leginkább a motorosok bukósisakjára hasonlított, csak sokkal vastagabb kivitelben. – Vedd ezt fel. Mindjárt betöltöm hozzá a profiladataidat.

Thomas már ismerte a sisakot. Korábban ezzel játszottak néhány videójátékot. Segítségével nem volt szükség semmiféle eszközre, mivel az agyhullámaival közvetlenül tudta irányítani a játékbéli figurát.

– Most érintsd meg újból a kockát – utasította Joe kíváncsi tekintettel Thomast.

Thomas keze lassan a hologram felé közelített, majd amikor elért annak széléhez, megállt. Thomas hirtelen hátréblépett.

– A jó életbe! Kiáltotta el magát Thomas, majd rögtön folytatta is: – Bocs, nem így akartam mondani, de ez nagyon meglepett.

– Ezek szerint működik nálad is?

– Hát, ha arra gondolsz, hogy éreztem-e, akkor igen. Ahogy odaért a kezem a hologram széléhez olyan érzésem volt, mintha valóban megérintettem volna. Mintha egy valódi tárgy lenne – válaszolt Thomas, lekapkva fejéről a sisakot.

– És mit szólsz hozzá?

– Nem is tudom, hogy mit mondjak. Ha ezt megcsináljátok és eladjátok kereskedelmi forgalomban, forradalmasítani fogjátok a pornóipart.

– Mondjuk mi a játékparban gondolkodtunk, de a te ötleted sem rossz – nevetett fel Joe.

– Akkor majd kérek részesevé belőle az ötletemért.

– Ezt nem velem kell megbeszélned. Bár még rengeteg munka lesz vele, ez még csak a kezdet. Viszont már dolgozunk a sisak nélküli, ELF-hullámokon alapuló technikán is, az lesz az igazi áttörés.

– Ez némiképp félelmetesen hangzik, ha belegondolok a lehetőségekbe – húzta el ajkát Thomas.

– Nyugi, még nagyon gyerekcipőben jár a projekt. Sok-sok év szükséges hozzá, hogy ebből legyen is valami. Egyelőre a sisakos változatot tökéletesítjük, a többi majd csak azután.

– Azért majd számolj be a fejleményekről.

– Persze. De kérlek, ezt ne verd nagydobra. Nem lenne szerencsés, ha megneszelné a konkurencia.

– Számíthatsz a diszkréciómra – veregette meg Joe vállát Thomas, akinek a fejében már röpködtek a gondolatok, hogy mi mindenre lehetne használni egy ilyen eszközt. És sajnos a lehetőségek nem mindegyike volt pozitív kicsengésű.

A helyzet viszont másnap sem változott. A cégnél továbbra is rideg és gyanakvó volt mindenki. Beszélgetni nem lehetett szinte senkivel, Thomastól nem kérdezett senki semmit, s ha ő szeretett volna megtudni bármit is, többnyire akkor sem járt sikerrel. Csupán rövid, semmitmondó válaszokat és elutasítást kapott. No meg azok a szúrós tekintetek... Némelyikből egyértelműen kiolvasható volt, hogy őt sejtették Edward gyilkosának, és mivel még szabad lábon van, jó lesz megtartani vele a pár lépés távolságot. Magyarázkodásnak pedig nem lenne értelme. Ki hinné el neki, hogy az eltűnt autója délutánra rejtélyes körülmények között megkerült, ő pedig, aki sosem szokott késni, aznap mégis egy órával később ért be. Különben is, a magyarázkodás csupán méginkább rá terelné a gyanút és olyanokban is elültetné a kételkedés csíráját, akik eddig nem is gondoltak rá.

Bár a fagyos hangulat harmadnap is kitartott, szerdán végül megszörrent a telefonja és egy ismeretlen számot jelzett a készülék. Legnagyobb meglepetésére Henry volt az. Thomas hiába próbálta kérdezgetni kollégáját, Henry csak annyit mondott, hogy ne aggódjon, minden rendben és igyon meg egy sört hazafelé menet a nagy izgalomra a kedvenc bárjában, vasárnap meg majd megpróbálnak összefutni valahol. Thomas még kérdezgette volna Henryt, de amilyen váratlanul jött a hívása, olyan gyorsan bontotta is a vonalat.

Thomas először nem értette a dolgot. Mindenki tudta róla, hogy ő szökőévente egyszer iszik alkoholt, ráadásul a sört nem is szereti. Ez alól pedig Henry sem volt kivétel, bár a múltkori céges bulin éppen ő itta meg Thomas sherryjét. Ebből adódóan kedvenc helye sem volt. Bár a

kollégák, így Henry is többször hívták a River street-i pubba, hogy munka után kiengedjék a gőzt és a hölgyek hátsójának nézegetésével elüssék az estét. Az is közismert volt, hogy Henry vasárnaponként idős édesanyját fuvarozza a gyülekezetbe, ettől a programtól pedig semmi pénzért nem hajlandó eltekinteni. A vasárnapi összefutás tehát szintén sántított.

Thomas egy darabig tépelődött, de kisvártatva összeállt a fejében a kép, mit is akarhatott Henry. Gyanította, hogy lehallgathatják a telefonját, akik pedig mindezt teszik, minderről talán nem tudnak semmit. Úgy döntött tehát, hogy hazafelé menet bemegy abba a pubba, ahol Henryék szoktak szórakozni, hátha ez volt a rejtélyes utalás. Leült a sarokban egy régi, de szépen rendbehozott tölgyfapadra a fehér terítővel borított vaskos asztal mellé, majd rendelt magának egy pohár alkoholmentes koktélt, elvégre az mindig jólesik.

Nem kellett sokat várnia, sejtése beigazolódott és Henry is megjelent.

– Szia Thomas! – üdvözölte cimborája, miközben gyanakvóan nézett körbe a helyiségben, egy eldugottabb sarkot keresve a beszélgetéshez. – Örülök, hogy vetted a lapot, bíztam benne, hogy nem hagy cserben a memóriád.

– Szia Henry. Mi újság veled, miért vagy szabadságon? Pénteken még úgy volt, hogy dolgozol a héten.

– Úgy volt, valóban. Sok mindent nem értek mostanság, de ha jól gondolom, nem vagyok ezzel egyedül. Szombaton kaptam az üzenetet, hogy a héten műszaki okokból nem lehet bemenni a labor azon részébe, ahol én dolgozom, ezért szabadságot írtak ki nekem.

– Micsoda? Én nem tapasztaltam semmiféle műszaki problémát, hacsak azt nem, hogy Bowman felfüggesztette a projektet.

– Nézd, én is tudom, hogy ez csak kifogás és más állhat a háttérben. Nem véletlenül vagyok ennyire óvatos. Sokan szórakozottnak, néhányan kifejezetten bolondnak tartanak, de azért hülye nem vagyok. Sőt... Két hete láttam Bowmant egy fura limuzinba beszállni a parkolóban, amiből pár perc múlva nagyon idegesen ki is szállt. A kocsit egy szenátoré volt, de inkább nem mondom meg, hogy kié. De ez csak egy dolog. Edith a könyvelésről is tett néhány furcsa megjegyzést, amikor leadtam neki a jövő havi költségtervezetet. Úgy tűnt, mintha feleslegesen dolgoztam volna rajta. És akkor még itt van ez a gyilkossági ügy is. Szegény Edward! Nem értem miért kellett meghalnia. Rendes srác volt, mindig kerülte a konfliktusokat, sokszor nem is foglalkozott magával, csak azt nézte, hogy másoknak jó legyen.

– De ugye te nem engem gyanúsítasz. Te legalább hiszel nekem? – vágott közbe Thomas szinte remegő hangon. – Ugye nem gondolod, hogy bármi közöm is lenne hozzá?

– Nyugi, nyugodj meg, ismerlek – tette Henry Thomas vállára a kezét. – Én biztos vagyok benne, hogy neked nincs közöd hozzá. Sőt...

– Mi sőt? Ne rémisztgess! – válaszolt most már idegesen Thomas. – Mire akarsz célozni?

– Semmire. Nem érdekes.

– De igenis érdekes. Mondd ki, ne kerülgesd a forró kását!

– Őszinte legyek? Szerintem könnyen lehet, hogy te is útban lehetsz valakinek. De hogy miért, azt nem tudom. Még nem. Mindenesetre légy óvatos.

– Ez egyre jobb. Nem mondhatnám, hogy megvigasztaltál volna – sóhajtott mélyet Thomas, majd folytatta: – Na jó, akkor elmondom, hogy aznap este hazafelé követett egy fekete BMW, alig tudtam lerázni.

– Ha ez megnyugtat, néha én is úgy érzem, mintha üldözési mániám lenne. A múlt nap például épp a beázott háztetőt javítottam, amikor arra járt egy tévéstáb. Nem tudom mit akarhattak, de olyan érzésem volt, hogy engem filmeznek. Sőt szerintem engem is követtek már, bár az egy furgon volt, nem fekete BMW. Sok minden gyanús mostanában, bár remélem, csak én látok rémeket és mindez csak valami félreértés lehet. Bízom benne, hogy a hétvégére többet fogok tudni. Beszéltem egy barátommal erről, tegnap fel is hívott, hogy várhatóan egy igen érdekes információval tud szolgálni. Addig viszont még egy kis türelemre van szükség – folytatta Henry hidegvérrel, majd részletesen kielemezték a tetőjavítás mikéntjét, végül megállapodtak abban, hogy mindenképp tartják a kapcsolatot, bármi is történjen. A jövő héten pedig találkoznak ugyanitt, ugyanekkor.

A csütörtök sem hozott változást Thomasnak a cégnél, az ebéd is sótlanabbnak, ízetlenebbnek tűnt, a szokásos rideg hangulatot pedig semmi, sem oldotta fel. Egyre gyanakvóbbá vált, de mindeközben nagyon óvatos is volt. A rendőröktől sem érkezett semmi hír, s bár folyamatosan rettegett attól, hogy bármelyik pillanatban kereshetik, úgy tűnt teljesen elült a dolog. Szerencsére időközben kiderült, hogy az éjszakás portás azt mondta a nyomozóknak, hogy nem látta őt, de Thomas ettől még nem nyugodott meg, hiszen a kocsija ott volt, valaki elvitte és az a valaki rá akar-

ja terelni a gyanút. Az a valaki pedig nagy valószínűséggel nem lehet más, mint Edward gyilkosa.

Thomas éjszakai sem teltek jobban, többnyire csak forgólódott, de nem jött álom a szemére. Korán felkelt és megcsinált olyan feladatokat, melyeket máskor hanyagolt. Leselejtette régi iratait, letörölte a port a szekrény tetejéről és rendet rakott az íróasztalán is. A szemét kivitele közben összefutott szomszédjával, Joseph Ramsay-val is, aki igen rugalmatlan és konok ember hírében állt a környéken. Ha fejébe vett valamit, abból nem tágított, viszont precízen betartott minden szabályt és törvényt még akkor is, ha annak semmi értelme nem volt.

– Mondd, még mindig nálatok dolgozik az a Henry Hill nevű fickó? – kérdezte kissé gúnyosan Joseph.

– Persze, éppen szabadságon van. Miért kérdezed, csak nem ismered te is valahonnan? – kérdezett vissza Thomas furcsállóan, miközben nem tudta mire vélni szomszédjának közeledését.

– De igen. A feleségem és az ő felesége iskolatársak voltak. Szombaton az asszonyok összefutottak a szupermarketben, így aztán mi is váltottunk pár szót. Előadott valami süket elméletet, ami szerint odafenn nem akarnak bizonyos dolgokat, de elég hihetetlennek tűnt az egész sztori. Vitakoztam vele, de úgymint mindenki tudja, hogy az egy őrült, az ilyeneknek nem lehet hinni.

– Honnan veszed, hogy őrült? – kérdezett vissza Thomas csodálkozva.

– Mindenki tudja. Még a tévében is benne volt. Nem látad tegnap este a híradót? Felmászott a háztetőre, hogy leugorjon és öngyilkos legyen. Még egy kötél is volt nála.

– Ebben tévedsz, ugyanis pont a minap beszéltem vele, ő maga mondta, hogy fel kellett másznia a tetőre, hogy kija-vítsa a beázást. Ami nála volt, az meg nem kötél volt, hanem egy hosszabbító a fúrógépéhez.

– Á, ne mondd nekem, a saját szememmel láttam a híradóban. A tévében nem hazudnak! – emelte fel a hangját Joseph. – Ott mutatták, ahogy a háztetőn van és nem akart lejönni. Az a híres riporter volt kint, ő mondta, hogy öngyilkossági szándékkal mászott fel. Még a szomszédját is meginterjúvolta. Az is megerősítette, hogy milyen bogaras.

– Hidd el, Henry teljesen normális, és esze ágában sincs öngyilkosnak lenni. Csak sajnós most le akarják járatni, mert olyan dolgokat tud, amit nem szabadna, és gyanítom, hogy egyeseknek érdekében állhat, hogy ne higgyen neki senki. A szomszédjával pedig valóban nincs jó viszonyban, mert Henry szóvá tette, hogy állandóan a háza elé piszkít a kutyája, az meg emiatt megsértődött rá.

– Én akkor is tudom, hogy Henry zakkant – erősködött tovább Joseph. – A múltkor is beszélgettünk az egyre durvább áremelkedésekről, aztán jött nekem azzal, hogy per-se, mert a dollárnak meg az eurónak nincs is aranyfedezete.

– De tényleg nincs. Csak egy nagyon kis töredékének van. Még Nixon szüntette meg az aranyfedezetet 1971-ben – válaszolt szinte mosolyogva Thomas.

– Á, ne beszélj nekem zöldségeket te is – vette most már hangosra és erélyesre a beszélgetést Joseph. – Még az európai országok is itt tartják nálunk az államokban az aranyukat. Ott fekszik az összes az utolsó grammig a nemzeti bank széfjében.

– Ezt én nem hinném. Gondolod, hogy amikor új dollárt bocsátanak ki, akkor abból mind aranyat vesznek, hogy legyen fedezete is? Vagy amikor a múltkor az európai központi bank azt nyilatkozta, hogy kész akármekkora mennyiségben kibocsájtani eurót, hogy megmentse annak stabilitását, akkor ugyanannyi aranyat is betesznek a széf-be? Miből és honnan vennék mindazt?

– Azok, akik ezzel foglalkoznak, ez a munkájuk, ez a szakmájuk! Csak tudják, hogy mit csinálnak! Mi vagy te, hogy azt hiszed, hogy ennyire tudod? A Nemzeti Bank elnöke? Szerinted akkor mi adja a pénzünk fedezetét? – tette fel a költői kérdést most már elég gúnyosan Joseph.

– Az áruk, és főként az emberek bizalma, hogy elfogadják, mert az állam, illetve a kibocsájtó elhiti velük, hogy valóban tudnak is venni érte majd holnap is valamit – válaszolta Thomas, egyre jobban türtőztetve magát szomszédja szúklátókörsége miatt.

– Ne mondd nekem ezt a sületlenséget. Én láttam a képeket. Tudod te, mennyi aranyat őriznek ott?

– Tudod mit, ha te úgy gondolod, akkor hidd azt – válaszolt higgadtan Thomas, próbálva lezárni a beszélgetést, még mielőtt Joseph teljesen bepörögne.

– Ez nem hit kérdése. Én ezt tudom. És az emberek többsége is így tudja.

– Még szerencse. Különben lehet, hogy tényleg összeomlana a gazdaság – folytatta kényszerűen a már-már vitába hajló beszélgetést Thomas, megpróbálva megőrizni hidegvérét, ami egyre nehezebben sikerült. Egyik énje győzködte volna tovább az öreget, a másik meg csitította volna, hogy nem érdemes, inkább hagyja faképnél. Egyúttal viszont szomorú is volt, hogy milyen sok ostoba ember van,

akinek ugyanannyit ér a szavazata, mint az övé. Ő maga sem tudta, mit tenne szívesebben. Tudta, hogy a türelem terén még lenne tanulnivalója, de ez nem olyan könnyű, mint sokaknak tűnik. Szeme sarkából kereste is a menekülés lehetőségét, ürügyet találva a vita becsületének csorbulása nélkül történő lezárására.

S mintha a Mindenható küldte volna, kilépett a szomszéd ház kapuján Judith, akit látásból jóllehet jól ismert Thomas, a köszönésnél azonban többre nem jutottak, annak ellenére, hogy a nő vidámsága, göndör szőke haja, csábító tekintete már azelőtt megigézte, mielőtt Kate-tel megismerkedtek volna.

– Hello Tom! Volna egy perce? – szólt Judith, aki most is mosolygott. Thomas nem tudta mire vélni a dolgot, de kapott az alkalmon és egy kurta elköszönést követően azonnal faképnél hagyta Josephet.

– Parancsoljon. Segíthetek valamiben? – kérdezte immár Judithtól.

– Nem akarom véletlenül sem megzavarni, csak egy rövid kérdésem volna – szabadkozott a nő, megigazítva közben fekete-fehér ruhájának vállpántját.

– Dehogy is zavart meg, inkább örülök, hogy megmentett, még a végén, összevitatózunk volna.

– Á, Joseph-pel nem nehéz. A múltkor engem is leszidott, hogy a parkolásnál túllóg öt centit a vonalon a kocsim kereke és emiatt majd nem fognak elférni a babakocsisok a járdán. Mintha ő olyan sokat tologatna babakocsit. De ne is foglalkozzon vele.

– Inkább nem is mondok semmit. De mi lenne az a kérdés?

– Szóval úgy tudom, ért az elektromossághoz, és egy tanácsot szeretnék kérni. Voltam olyan ostoba, hogy hagytam magam rábeszélni és az elromlott klíma helyett elektromos fűtőpanelt szereltessek fel. Az ügynök azt mondta, hogy ugyanolyan jó lesz, mert ez sugárzó hővel működik, de szerintem a villanyszámlám most jóval több és meleg sincs annyira. Szóltam neki, hogy valami nem stimmel, de az volt a válasza, hogy máshol ilyen probléma nincs, és a magas számlát biztosan a többi fogyasztó okozza. Nekem ez furcsának tűnt, én nem értek hozzá, próbáltam magyarázkodni, de nagyon határozott volt és olyan szakkifejezéseket használt, amiket én nem értettem. Maga biztos jobban tudja, tényleg nincs igazam?

– Kedves Judith, nekem az az érzésem, hogy magát csúnyán rászedték. Nem akarok szakmai kérdésekbe belemenni, de a villanyszámlája sajnos valóban a hőszugárzótól lett magasabb. Sajnos ilyen eszközzel fűteni bizony jóval drágább, mint klímával. Mennyibe került ez a panel?

– 990 dollárba. De állítólag ez egy speciális fejlesztés, különösen gazdaságos, mert ez csak egyfázisú.

– Most nagyon szomorú lesz. Mindegyik ilyen készülék egyfázisú. Még az is, amit a kínai boltban vesz. Erről az átverésről már én is hallottam. Egy ilyennek a reális ára körülbelül száz dollár. Remélem mindent gyógyító karkötőt és egészségvisszaállító víztisztítót azért nem vett.

– Nem, dehogy! Anno a nagynéném vett ilyet, de én nem láttam, hogy javult volna az állapota, pedig ő meg volt róla győződve.

– Ez biztató. Bár a placebo hatás is működhet, de sokan azért mondják ezt, mert kellemetlen lenne számukra beismerni, hogy rossz üzletet csináltak. Mindenesetre átküldöm

magának e-mailben az egyik ismerősöm elérhetőségét. Ő ismeri a módját az effajta átverős cégektől való pénz visszaszerzésének és megoldja magának a fűtését is rendesen.

– Ó, nagyon hálás vagyok. Rettentően szégyellem, hogy ilyenekkel feltartottam. De látja, fejlődöm – válaszolta Judith most már nevetve.

– Én köszönöm, hogy megszabadított ettől a konok Joseph-től. Remélem máskor is összefutunk még és elmondja majd, hogy mit intézett a fűtéssel.

– Mindenképpen – válaszolt Judith kacéran mosolyogva, mintha a fűtés csak ürügy lett volna Thomas megszólítására.

Péntek reggel aztán mintha megtört volna a jég. Thomast ismét hívták a nagyfőnök irodájába. Most viszont hosszabb várakozásra kényszerült a főnöki titkárságon, melynek feszült hangulatát a titkárnő miniszoknyájának és mély dekoltázsának látványa sem enyhítette. Mikor végre nyílt az ajtó, Thomas legnagyobb meglepetésére Mike lépett ki rajta, aki szemmel láthatóan ideges volt. Thomas köszönt neki, de a férfi mintha észre sem vette volna, magában morgolódva trappolt ki a helyiségből. Thomas furcsállóan nézett utána, de mivel már hallotta is a vékony női hangot, hogy bemehet a főnökhöz, nem volt lehetősége kideríteni, mi gyötri Mike-ot.

Bowman a szokásos unott stílusban intett Thomasnak, hogy lépjen közelebb, majd rámutatott egy székre, de nem szólalt meg. Thomas köszönését is csak egy érthetetlen mormogással viszonzta. Elsétált a szoba másik végében lévő tárlóhoz, megigazított egy szobrocskát, majd visszaindult az íróasztalhoz. Az egésznek semmi értelme nem volt,

mintha csak azért tette volna, mert nem akart nekikezdeni a mondandójának. Végül aztán leült a bőrfoteljébe és megszólalt:

– Nos, nem szolgálhatok jó hírekkel az ön számára, Mr. Freeman. Az elmúlt napok történései sok mindent megváltoztattak. Ennek a sorozatnak a tetőpontja persze a Mr. Foresterrel történt tragikus esemény volt, de a többről nem kell önnek tudnia. A lényeg viszont, ami önre is tartozik, az az, hogy véglegesen leállítom a kutatást és a termékfejlesztést ezen a vonalon – mondta végül Bowman, de a hangja most már messze nem volt annyira fölényes, mint a múlt alkalommal. Érződött, hogy tud még valamit, amit el is mondana, meg nem is, de valamiért nem teheti.

– Ezt nagyon szomorúan hallom uram. Jól meggondolta, rengeteg pénzt és energiát öltünk már bele és közel vagyunk ahhoz, hogy elkészüljön a prototípus. Ha pedig megindulhatna a gyártás, az...

– Hagyja abba! Tudom! Már a múltkor is elmondta! – mordult rá ingerülten Bowman. – Nem kell megmagyaráznia, hogy mire és mennyit költöttünk, és azt is tudom, hogy hol állunk. Maga nem lát át mindent, vannak más érdekek is, amiket nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ugye nem kötelességem ön felé megmagyarázni a döntéseimet?

– Természetesen nem uram – válaszolt vissza letört hangon Thomas, majd némi várakozás után halkán feltett egy utolsó kérdést: – És mi lesz a munkánkkal?

– Ez a másik dolog, ami miatt hívtam. Azt hiszem a fejlemények tükrében, bármennyire is kiváló szakember, mindkettőnknek az lenne a legjobb, ha nem dolgozna tovább a cégnél. A javaslatom egy közös megegyezéssel tör-

ténő munkaviszony megszüntetés, plusz háromhavi bér a teljes titoktartás aláírásáért cserébe.

– Biztosan szükség van erre, uram? Úgy gondolom, hasznos tagja voltam a csapatnak, és a későbbiekben más kutatási területen is megállnám a helyem. Kérem, gondolja át ezt még egyszer Mr. Bowman. Rengeteg más projekt fut a cégnél, ahol hasznos tagja lehetnék a csapatnak.

– Már átgondoltam. Ön is tudja, hogy ez nem erről szól.

– És ha nem fogadom el? – Váltott hangnemet Thomas, látva hogy szép szóval immáron nem megy semmire.

– Nos ha nem fogadja el az ajánlatomat, akkor azonnali hatállyal felmondok önnek, és gondoskodom arról, hogy amíg folyik a nyomozás Mr. Forester ügyében, addig ön előzetes letartóztatásba kerüljön. Nem hinném, hogy lenne más választása.

– Ön tényleg azt gondolja, hogy bármi közöm is van az üggyhöz?

– Nem az a lényeg, hogy én mit gondolok, hanem hogy ön. Nos?

– Ez esetben azt hiszem nem hagyott más lehetőséget számomra. Sajnálom hogy így kell elbúcsúznunk egymástól – sóhajtott nagyot Thomas, majd felállt a székből.

– A titkárságon már előkészítették a papírokat. Olvassa el a megállapodást figyelmesen mielőtt aláírja – vetette oda félvállról Bowman, majd visszaült a hatalmas foteljébe. – Vagy utána. Nekem mindegy – tette még hozzá flegmán.

Thomasnak egyértelművé vált a helyzet. Nagyon gyorsan új állást kell találnia, ami egyáltalán nem lesz könnyű feladat a speciális szakterülete miatt. Egyúttal vége a viszonylagos jólétnek, így nagy valószínűséggel a spórolás

hónapjai következnek. Anyagi tartalékai nem lévén, nagyon meg kell húznia a nadrágszíjat, hogy az összegből a lakáshitelének részleteit fizetni tudja addig, amíg új állást nem talál magának. – Bárcsak ne vettem volna meg azt az új telefont a múlt hónapban. De a pizzasütőre és a soha meg nem nézett filmekre is kár volt kiadni azt a sok pénzt. Kate is rábeszélte arra a drága dzsekire, pedig úgysem fogom felvenni. Jobb nem is belegondolni, mennyi felesleges holmit vásároltam az elmúlt időszakban. Milyen jól is jönne most azoknak az ára – gyülekeztek benne a szorongó érzések, miközben végiggondolta a közeljövő forgatókönyvét: álláskeresés gőzerővel, egy kis spórolás, a felesleges dolgok eladása, esetleg a hitel átütemezése. Mindez persze nem lesz könnyű, hiszen Thomas tudta magáról, hogy gyakran túlaggódja a dolgokat, és mindig is félt a bizonytalanságtól. Mivel mindeddig a munkahelye stabilnak tűnt, bátran élte az amerikai átlagpolgár életét, annyi eltéréssel, hogy a hitelkártyával kicsivel óvatosabban bánt mint mások. Voltak is kisebb vitái emiatt Kate-tel, aki annak ellenére, hogy jól keresett, a számlája szinte mindig negatívban volt, szó nélkül vásárolt mindenfélét hitelre, mondván majd az év végi prémiumból visszafizeti.

Thomas lógó orral tért haza, bízva abban, hogy otthon majd Kate megvigasztalja. Elvégre nem történt semmi tragédia, csak kell keresnie egy új állást és minden rendben lesz. Végül is van három havi tartaléka.

– Szia édesem, hogy vagy? Hogy alakulnak a dolgok odabent? – Érdeklődött Kate csicseregve.

– Sajnos nem a legjobban. Úgy néz ki, új állást kell találnom – válaszolt halk sóhajjal Thomas, majd folytatta: –

Szóval megszűnt a munkám. De majd megoldom. Lehet, hogy egy kis ideig nehezebb lesz, de szeretjük egymást és ez a lényeg.

– Mi az, hogy megszűnt a munkád? – váltott hangnemet Kate, mintha már nem is az a kedves lány lett volna, aki az előző percben még mosolyogva érdeklődött. – Akkor miből fogunk elutazni karácsonykor a Bahamákra? Megbeszéltük, hogy idén ott töltjük az ünnepeket, nem emlékszel?

– Emlékszem drágám, de lehet, hogy ez az idén nem fog összejönni. Megteszek mindent, hogy elmehessünk, de addig, amíg nem lesz ismét fix jövedelem, meg kell gondolni minden kiadást.

– De gondolom kaptál valami végkielégítés féjét, abból csak el tudunk menni, nem? – firtatta tovább a kényes témát Kate.

– Kaptam, de nem szeretném addig mind elkölteni, amíg nem lesz biztos, hogy miként lesz később.

– Hogyhogy mi lesz később? Keresel egy új állást, addig pedig ott a hitelkártyád. Úgysem szoktad kihasználni a hitelkereted – vetette oda flegmán Kate, de amikor látta, hogy rosszul szólt és ettől már kezd ideges lenni Thomas, megelőzve a bajt, gyorsan hangnemet váltott. Felvette a kedves arcát, hátrafésülte a haját, lejjebb húzta a mellén a blúzt, majd egy puszit nyomott Thomas nyakára. Immáron teljesen más hangnemben, bűgő hangon folytatta: – Na, édes macikám, ugye nem sértődsz meg a te cicamicádra? Tudom, okos vagy, fogsz állást találni hamar és akkor vissza tudjuk pótolni a hitelkeretet. Tudod mennyire el szeretnék utazni, már annyira beleéltem magam és te is jól fogod magad érezni. Ugye elmegyünk?

– Jó, majd még meglátjuk – nyugodott meg Thomas Kate barátságosabb énjét érezve.

De Kate-nek ez nem volt elég, tovább kérlelte:

– Mondd, hogy igen! Ugye elviszed a te cicamicádat, hogy mindketten nagyon boldogok legyünk?

– Jó, elmegyünk – válaszolta Thomas, bár érezte, hogy válaszával maximum csak némi időt tud nyerni, ahhoz hogy csatát is nyerjen, mindenképpen egy új, jól fizető állásra van szüksége.

Az álláskeresés azonban nem ment olyan könnyen. Hiába voltak Thomasnak jó iskolái, hiába volt a saját szakmájában tapasztalt szakember, a speciális szakterülete eléggé megnehezítette a munkakeresést. Csak olyan állásokat talált, amelyek az ország másik végén lettek volna, vagy alacsonyabb szaktudást igényelve, alacsonyabb bérrel is jártak volna. Ezért aztán idővel Thomas is belátta, hogy bővítenie kell a kört és esetleg a saját szakterületén kívül is keresgélni kell. Többnyire azonban a becsületességén bukott el a dolog, ugyanis mind az önéletrajzában, mind pedig a számára teljesen értelmetlen motivációs levélben őszintén fogalmazott. E tekintetben számos vitája is kerekedett Kate-tel, aki nem értette, hogy miért nem hazudja be Thomas, hogy ért mindahhoz, amit az épp aktuális cégnél elvárnak. Kate szerint úgymint mindenki ezt teszi, legfeljebb majd ha felveszik, megtanulja amire szükség van. Thomasnak viszont más volt az értékrendje, amit tetézett az is, hogy képtelen volt leírni a mindenki által használt „minden vágyam, hogy önöknél dolgozhassak” típusú szokásos sablonszöveget. Sosem értette, hogy miért várják el ezt a cégek, miért gondolja bárki is, hogy ez őszinte lehet, de úgy látszik, erre van

szükség. Büszkének kell lenni, hogy valamely magát nagynevűnek képzelő, de a közemberek által titkon elítélt multinál dolgozhat az ember, lemondva személyiségének utolsó morzsáiról, eladva nevét és emberi mivoltát némi alamizsnáért cserébe.

Bezzeg Akihironak milyen könnyen ment. Közzájón forgott a cégnél, hogy amikor a felvételi interjún azt kérték tőle, hogy mondjon magáról valami pozitív dolgot, csak annyit válaszolt, hogy számos rejtett képességem van. Amikor pedig visszakérdeztek, hogy például mi lenne az, akkor csak annyit mondott, hogy nem tudom, mert rejtettek. Később persze kiderült, hogy tényleg zseniális ötletei vannak. Ezek közül néhány Thomas gondolataiba is olyanmire beférközött, hogy igen jó barátok lettek és rendszeresen töltöttek egész estéket azzal, hogy a világ mibenlétét és az élet értelmét megvitassák.

Akihiro nehezem meghatározható korú, talán a negyvenes éveiben járó fekete, egyenes hajú, szemüveges, mindig elegáns férfi volt. Bár a japán embereket sokan alacsonynak gondolják, ő rácáfolt erre. A 185 centijével kifejezetten magasnak számított, aminek valószínűleg köze lehetett az európai felmenőihöz. Akihiro bár Tokióban született és édesanyja is japán volt, édesapját egyáltalán nem ismerte. Csak annyit tudott, hogy édesanyja egy európai út alkalmával megismerkedett egy magyar férfival, akivel szoros kapcsolatot ápolt, majd miután hazament és kiderült, hogy állapotos, a szülei megtiltották neki, hogy tartsa a kapcsolatot az illetővel. Később egy osakai férfihez ment hozzá, aki noha Akihirot apjaként nevelte fel, de testvérei mindig is éreztették vele, hogy ő a fekete bárány a családban. Ezek után nem is csoda, hogy elvagyódott otthonról, elvégezte a Harvardot

és megvetette a lábát Amerikában. A Nuclear Technológiánél Thomással körülbelül egy időben vállalt állást matematikusként, csak míg Thomas a fúziós eróművön dolgozott, addig Akihiro a kvantumkommunikációt kutató részlegén végzett feladatokat. Elsősorban a NASA megbízásából szerettek volna létrehozni egy gyors és biztonságos kommunikációt megteremtő berendezést. A jelenlegi rádióhullámokkal történő üzenetküldési technológiával ugyanis hosszú perceket vagy akár órákat is kell várni, míg megérkezik a válasz a Marsról, míg ezzel a technológiával ez talán azonnalivá is tehető. Emellett pedig volt egy titkos ötlete, mely segítségével próbált választ adni azokra a legfőbb kérdésekre is, amely minden embert foglalkoztat. Erről persze csak néhány beavatott tudott, köztük Thomas.

3.

Ezekben a nehéz időkben Thomas és Akihiro is több időt töltött együtt, inspirálva egymást olyan gondolatokkal, melyeket mások talán meg sem értettek.

– Az a helyzet, hogy szeretnék elnézést kérni tőled – tett le Akihiro két pohár whiskyt az asztal közepére.

– Ugyan miért? – Kérdezett vissza értetlenül Thomas.

– Hogy hozzánk került a kvantumszámítógép, amit korábban ti használtatok.

– És ezért te miért kérsz bocsánatot? Nem te döntöttél így, használjátok egészséggel – kortyolt bele a pohárba Thomas. – De hogy álltok a fejlesztéssel?

– Már majdnem készen van. Nemsokára elkezdjük.

- Jó, beszéljünk komolyan.
- Haladgatunk. Nehéz megmondani mennyi van még előttünk. Bár szerintem, ha esetleg léteznek ufók, gyaníthatóan azok is valami ilyesmit használnak.
- Ezt nem tudom, de az biztos, hogy a mai rádiókommunikációt nem használhatják, mert az csak fénysebességgel terjed, ami már a Föld-Mars viszonylatban is percek, vagy majd egy óra is lehet. Nem is tudom, hogy jutott eszébe bárkinek is rádiójeleket küldeni az idegeneknek.
- Na igen. Ezért lesz jó a kvantumkommunikáció. Azonnali és biztonságos.
- Valóban, bár egyelőre sokan kételkednek benne, hogy lehetséges. És az a baj, hogy ez csak információra jó – töprengett Thomas a mennyezetet bámulva. – Nem is értem, ha tényleg léteznek ufók, hogyan jöttek ide úgy, hogy mire visszamennek, létezzen még a bolygójuk.
- A relativitáselmélet miatt?
- Igen. Mert ha feltételezzük, hogy van egy űrhajó, ami képes egy a földi gravitáció mértékével azonos 1 g folyamatos gyorsulásra, akkor azzal bár másfél nap alatt elérhető a Mars, néhány év alatt a legközelebbi csillagok, de még ha csak a Tejútrendszer közeli csillagairól is érkeznének, akkor is a relativitáselmélet miatt a pár év utazás alatt az otthonukban évszázadok, vagy évezredek telnek el, tehát semmit sem érne a felfedezésük. Ha pedig a szomszéd galaxisból jönnének, úgy az ehhez szükséges sebesség esetén a bolygójukon több millió év telne el.
- Gyanítom, hogy ők sokkal többet tudnak nálunk és esetleg ismernek olyan technológiákat, erőket, dimenziókat, melyeket mi nem. Az utazás hagyományos módon tehát semmiképp sem kivitelezhető.

– Na, mindegy, csak elkalandoztam kissé. Inkább arról a másik kísérletről mondj valamit, az jobban érdekel.

– Tudod, hogy ez titkos.

– Igen. De azt is, hogy nem tudsz titkot tartani.

– Jó... Akkor elmondok valamit. De tényleg ne add tovább.

– Persze, köztünk marad.

– Szóval van egy mellékszál, egy ötlet, hogy ne csak nagy távolságokba, hanem az időben is lehessen információt továbbítani.

– Mi sem egyszerűbb ennél. Leírod egy papírra, majd fél év múlva elolvasod és máris küldtél információt a múltból a jövőbe – nevetett Thomas.

– Jó, persze. De fordítva?

– Hogyhogy fordítva? Visszafelé nem lehet, időutazás nem létezik, ellent mond a fizika törvényeinek – értetlenkedett Thomas.

– Ez igaz, de a fizika törvényei csak a materialista dolgokra vonatkoznak.

– Azt akarod mondani, hogy információt akartok küldeni a jövőből a múltba? És ehhez a kvantumösszefonódást használjátok? – Vágott a szavába némi hitetlen, de izgatott kíváncsisággal Thomas.

– Lényegében igen, bár azért van itt más is, amiről nem szeretnék még beszélni. De ha felgyorsítasz egy részecskét a fénysebesség közelébe, akkor annak az ideje másként telik, mint a mi időnk. S ha ezt egy összefonódott kvantum pár egyik tagjával teszed, akkor ha az egyiket megváltoztatod, azonnal megváltozik a másik állapota is, függetlenül attól, hogy milyen messze vannak egymástól.